

mærket, et andet Grundlag for Valgmaaden. I Motiverne til Lovudkastet er der vel anført endog saa som Hovedgrund, at denne Bestemmelse om Kuratorvalget er bleven misbrugt, idet Sagsførere have jaget efter Stemmer for at blive valgte, og at det da især skulde være de mindre Fordringshaveres Stemmer, der vare blevne brugte. Det er mig fuldstændig bekendt, at der har fundet saadanne Forhold Sted, men efter den Opfattelse, jeg har af det Punkt, anser jeg det ikke saaledes for et afgjort Misbrug. § 66 opstiller den Regel, at, hvis Fordringshaverne skulle vælge Kurator, skal der møde mindst en Trediedel af de Fordringshavere, som ere bekendte paa den Tid, da Kuratorvalget finder Sted. Denne Bestræbelse hos Sagsførerne efter at faae Stemmer gjør selvfølgelig, at der lader sig repræsentere flere Fordringshavere, end ellers vilde Tilfældet, og altsaa at Kuratorvalget bliver hos Fordringshavere selv, medens det ellers vilde være gaaet over til Skifteretten. Jeg tror derfor, at denne Bestemmelse om, at en Trediedel af Fordringshavere skal være repræsenteret ved Kuratorvalget, giver ligefrem et Stød til, at der jages efter Stemmer; thi er der under en Trediedel, kan en Kurator ikke blive valgt ved Fordringshavernes Hjælp, men det afhænger da aldeles af Skifteretten. Jeg vil derfor slutte mig til Lovudkastet, ikke paa Grund af Misbrugene, men fordi den Tanke, som ligger til Grund for det, er et Udtryk for den Hovedtanke, som bærer Fallitlovens Bestemmelser om Konkursboets Behandling. — Der er paa samme Sted i Konkursloven en anden Bestemmelse, som har været under Omtale i Landsthinget, og hvorefter et Medlem af Landsthingsudvalget havde bebudet et Endringsforslag, som dog udeblev; det er den Bestemmelse, at Valget af en Kurator ubetinget kan forkaestes af Skifteforvalteren, altsaa at Fordringshavernes enstemmige Beslutning endog kan uden videre tilfidesættes af Skifteforvalteren, ja, endog uden at han giver Grunde, ja, endog uden at den Kjendelse, hvorved han saaledes afsviger et mulig enstemmigt Valg, kan appelleres. Vil man tale om Misbrug, kan man meget godt paa-vise, at Skifteforvaltere have misbrugt denne Bestemmelse og kasteret Valg af Kuratorer, uden at der var nogen kjendelig eller antagelig Grund for en saadan Kaskation. Jeg skulde ønske, at det Spørgsmaal tillige blev taget under Overveelse, om det ikke vilde være rigtigt nu ogsaa at forandre Konkurslovens § 66 med Hensyn til Skifteforvalternes Ret til at forkaeste et Kuratorvalg. Jeg vil i denne Henseende antage, at det vilde være et betydeligt Fremskridt, om en Skifteforvalter vel skulde kunne forkaeste et Kuratorvalg efter første Afstemning; men dersom saa Valget ved anden Afstemning fæste med en kvalificeret Majoritet, f. Ex. Trefferdeparten i Henseende til Antallet af Kreditorer og Fordringer, der ere repræsenterede i

Skiftesamlingen, skulde Valget være urykkeligt, saa at de Trefferdele af de stemmende Stemmer ikke kunde omstødes af Skifteforvalteren. Det forekommer mig endogaa at være et ganske moderat Forlangende; thi holder man fast paa den Grundsætning, at Kreditorerne ere Eiere af Fallit-boet, saa burde man, hvis man vil være konsekvent, ogsaa holde derpaa, at en Skifteforvalter slet ikke kunde omstøde Valget af en Kurator, men at han maatte være bunden til det, som Flertallet af de Mødende og Flertallet af de repræsenterede Fordringer besluttede. Efter de Udtalelser, som den ærede Justitsminister har ladet falde om denne Sag i Landsthinget, skulde jeg tro, at det ikke vilde være vanskeligt at komme til en Forstaelse med ham om en Indskrænkning i Skifteforvalterens Forfæstelsesret.

Steenstrup: Den Gang Konkursloven var til Behandling her i Thinget, tillod jeg mig ligesom i Udvalget, da den behandledes der, at gjøre opmærksom paa, at principrigtig burde Kuratorvalget foregaa baade efter Tal og Vægt. Dette mit Forslag havde imidlertid ingen Anklang og blev ganske almindelig afvist som Naget, der var ugjærligt, fordi Retten paa det Standpunkt, da Kuratorvalg foregaa, ikke kan dømmen om Fordringernes Beskaffenhed og navnlig ikke om deres Størrelse. Nu er man altsaa kommen til at have fattet en anden Plan. Efter den Stilling, jeg den Gang indtog, er det klart, at jeg finder Forslaget i og for sig principrigtigt; men er der nu siden den Tid foregaaet Misbrug i en Retning, nemlig med Hensyn til at Prokuratorer maaste have liget og jaget efter Fordringer, saa er det min fulde Overbevisning, at der ogsaa er foregaaet Misbrug i en anden Retning, thi Lovens § 66 er i en anden Retning bleven fortaet helt anderledes, end man den Gang tænkte sig. Der staar: Dommeren skal have særlige Grunde til at forkaeste et Kuratorvalg, men i Praxis anvendes det saaledes, at, naar man spørger Dommeren om hans Grund, siger han blot: Jeg har min Grund, men jeg nævner den ikke. Dette finder jeg i høi Grad forkasteligt. Jeg veed ikke, hvad det høie Thing vilde have ment, hvis Ansønsvalget i Lørdags var blevet forkaestet uden Grund. De angivne Grunde bleve ganske vist fordømte ned i den nederste Afgrund; men hvis der slet ikke var blevet angivet nogen Grund, hvad vilde man saa have sagt (Th. Nielsen: Det Samme). Ja, det kan godt være, men jeg mener, at intet Menneske, selv ikke en Gang en Prokurator, der jo for Mange staar som noget ganske Forcerdeligt, bør underkastes det, at en Dommer kan sige til ham: Jeg vrager Dig, men giver ingen Grund. Jeg siger, overfor en saadan Dommer maa det være berettiget at sige: Du har ingen Grunde, thi saa kom Du med dem! Jeg paaistaar altsaa, at